

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΣ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ 13 — *Εν ἄλλοις πόλεσι φρ. 16 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

(ΒΩΔΕΒΙΛΛΙΟΝ)

Ἐνῶ τὸ ὥρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς σημαίνει τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν, ἐν φοβερῶν κρρρ. . . ἀκούεται ἐν μέσῳ τοῦ λιμένος τῆς ἐμπορικῆς πόλεως* εἶναι ἡ ἄγκυρα τῆς Ἀμφιτρίτης ἥτις μετακομίζει τὸ βασιλικὸν ἡμῶν ζεύγος.

**

Ὁ Πειραιεὺς τὴν ὥραν αὐτὴν ἔχει τὴν ὄψιν παχυσαρκου οἰκογενειάρχου παντοπώλου, ὅστις, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν εἰργάσθη ἐν συνειδήσει ἀνθρώπου, προωρισμένου ἐν τῷ ἰδρωτί τοῦ προσώπου φαγεῖν τὸν ἄρτον αὐτοῦ, κοιμᾶται ἤδη βαθύτατα ἵνα ἀφυπνισθῇ μετ' ἄνευ τοῦ ἡλίου τὴν ἀνατολήν. Καὶ τώρα ἐρχεται ἡμῖν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι ἐργατικῆς, χρηματολογικῆς, ἀν θέλετε, τάξεως φαινόμενον, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι χρυσός, διότι ἡ ἐργασία του, ἐγειρομένου τὴν Την πρωϊνὴν καὶ κατακλινομένου τὴν Την ἑσπερινὴν ὥραν κατ' οὐδὲν διαφέρει τραπεζίτου ἢ καὶ σαράφη δημογενοῦς.

**

Ὁ Πειραιεὺς λοιπὸν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην κοιμᾶται βαθύτατον ὕπνον.

Καὶ μόνος ὁ ἀναπεμπόμενος καπνὸς ἀπὸ τὰ φουγάρα τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων δεικνύει ὅτι εἰς τὰ σπλάγγχα τῆς κοιμωμένης πόλεως βόσκει πῦρ . . . βιομηχανίας.

**

Νυκτερίδες πολλαί, ὡς μαῦραι κολασμένοι ψυχαὶ τοῦ ἄντου, περιίπτανται ἀνὰ τὰς Πειραιϊκὰς αἰθερίας ἰκτάσεις καὶ τοὺς ἰστούς τῶν λιμαζόντων πλοίων, καὶ μόνον ἡ ξαθὴ Αὐγὴ ἀγαφαγείσα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ ὠραία ἡμῶν βασίλισσα ἐμφανισθεῖσα ἐπὶ τῆς γῆς, δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ κατα-

στρώματος τῆς Ἀμφιτρίτης, ἐξεδίωξαν τὰ πτεροφόρα ἐκεῖνα νυκτερινὰ φαντάσματα.

**

Ἦδη τρεῖς διπλᾶ κωδωνοκρούσματα ντάγκ—ντάγκ ἀγγέλλουσι τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν. Ἀπὸ τὰς διαφόρους ὁδοὺς τοῦ Πειραιῶς καθ' ὁμάδας συρρέουσι πρὸς τὴν Πειραιϊκὴν λιθόστρωτον παραλίαν, καθὼς ἀγέλαι προβάτων τὴν μεγάλην Παρασκευὴν εἰς τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν.

**

Εἶναι πλέον ἡμέρα* ὁ ἥλιος πρὸ μικροῦ ἀνέτειλε κατακόκκινος, αἰμοβαφῆς σχεδὸν, πολεμικώτατος, ἀληθῆς ἥλιος τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν κυανοῦν οὐρανὸν μας, ὡς γιαταγάβιον ἀπαστράπτου ἀρματωλοῦ Ἑλλήνος ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν.

**

Ἡ Πειραιϊκὴ προκυμαία καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἕκτασιν, ἡ πλατεῖα τοῦ Θεμιστοκλέους, ἡ πλατεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος, πᾶσαι αἱ οἰκίαι, ὅλα τὰ παράθυρα, οἱ ἐξῶσται, τὰ δώματα, τὰ καμπαναριὰ, οἱ ἰστοὶ τῶν πλοίων, οἱ λόφοι, ἡ πλατεῖα τοῦ νεκροταφείου, τὰ Δημόσια καταστήματα, καὶ συνελόντι εἰπεῖν πᾶσα γωνία τοῦ Πειραιῶς ἀποτελεῖ ὁδόφραγμα ἐκ στιβαζομένου πλήθους ἀνθρώπων. Ὁ Πειραιεὺς ὅλος εἶναι εἰς ἀνθρώπος, εἰς ἑκατόγχιερ, προτιθέμενος ν' ἀρπάσῃ ὅλην τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν καὶ νὰ τὴν μεταφέρῃ ἐν Σουτσαῖαις νεφέλαις εἰς τὴν ὠραίαν Κεκροπίαν.

**

ΚΟΣΜΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πολυφώτου φανοῦ μέχρι τοῦ ἐτέρου ἴστανται ὀλόθροισι, ἀκλόνητοι ὡς βρά-

χοι, κρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἀποτελοῦντες τρίστη-
 λον ἀπὸ τὴν μέσσην καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν τρίσκελον ἀπὸ τὴν μέσσην
 καὶ κάτω ἀψίδα οἱ τρεῖς Παρασκευαῖδαι. Κάτωθεν τοῦ Ἡ-
 ρώου τούτων ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ὁ βασιλικὸς οἶκος καὶ
 πᾶσα ἡ βασιλικὴ ἀκολουθία. Ὅπισθεν τῆς ἀψίδος αὐτῆς
 ἴσταται σοβαρὸν, ἐπιβλητικόν, σύννον, ὡς μικρὰ βῶων ἀγέλη,
 τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον. Ὁ κ. Τρικούπης ἔχει τὰ βλέμ-
 ματα αὐτοῦ ἐστραμμένα πρὸς τὴν γῆν, ὡσεὶ σχεδιάζων τὸν
 προσφωνητήριον αὐτοῦ λόγον πρὸς τὸν Γεώργιον. Ὁ Κα-
 ραϊσκάκης στρέφεται ἀδιακόπως πρὸς τὴν διζυγίαν τοῦ πα-
 ρατεταγμένου στρατοῦ, ὡσεὶ ἀποτεινὼν πρὸς τοῦτον τὸ
 πρόσταγμα: *γιεδοῦ σὰς θέλου!* Ὁ Λομβάρδος ἀπομάσσει ἀ-
 διακόπως τὴν δίκην *μπιγιαρεὲ* Κωνσταντινουπόλεως προ-
 κύπτουσαν ρινὰ του, διὰ μανδυλίου πολυχρώμου ὡς αὐστρι-
 ακὴ σημαία. Ὁ Πετιμεζᾶ σφίγγει καὶ πάλιν σφίγγει τὸν
 γρόνον του διὰ νὰ τὸν καταφέρῃ ἀποφασιστικῶς ἐπὶ τοῦ
 λιθοστρώτου εἰς τὴν ἐνδεχομένην πρὸς τὸν βασιλέα προ-
 σφώνησίν του. Ὁ δὲ Βούλγαρος αἰσθάνεται κρυφὴν χαρὰν
 διότι θὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν βασιλέα ὅτι αὐτὰ παιγία εἶναι
 καλὰ καὶ ὅλο ἐπαίγισμα».

Ἡ ἀντιπολίτευσις κατέχει τὴν ἀντίθετον πτέρυγα. Ὁ
 Κουμουνοῦρος ἴσταται ἐν τῷ μέσῳ, κυκλούμενος ὑπὸ τῆς
 δημοσιογραφικῆς ὀμάδος τοῦ Γονίδου, Σιβιτανίδου, Βαμπᾶ
 κτλ., τῶν μελλόντων ὑπουργῶν αὐτοῦ, ἐξ ὧν ὁ Δηληγιάννης
 λάμπει εἰς τὰ παράσημα περισσώτερον ἀπὸ *τενεκετζι-
 δικο*, ἐξ ὀμάδος εὐαριθμοῦ ἀνθρώπων *hors d' affaires*, προ-
 ζάρχοντος τοῦ Τομαροπούλου, καὶ ἐκ πολλοῦ ἄλλου πλῆ-
 θους κατηρεσιᾶτων πολιτῶν, διότι τὸ ζήτημά μας φέρεται
 κατὰ τῶν κρημνῶν, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ γέροντος ἀμαρτω-
 λοῦ (γράφε ἀμαρτωλοῦ) ἐν τοῖς πράγμασι, ὅπως τὸ ζήτημα
 φέρεται κατὰ ταμεῖων.

Εἰς ἐτέραν τινα γωνίαν τῆς Πειραιῆς προκυμαίαι ἴστα-
 ται ὁ Ζαῖμης ὡς μαστιχόδενδρον καὶ περὶ αὐτὸν ὁ Ρώμας,
 ὁ Καρασπίρος, ὁ Μίλησης, καὶ τινες ἄλλοι φιλάσθενοι πο-
 λιτικοὶ ἄνδρες.

Ἐτέραν τοποθεσίαν κατέχει ὁ Μακρᾶκης μὲ ἱκανὴν ὀμά-
 δα ἐξηντλημένων ἐν τῇ σκληραγωγίᾳ καὶ τῷ χριστιανικῷ
 μαρτυρίῳ ἀνθρώπων, μαλακισμένων τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν
 καὶ τὸ ὑπογάστριον, ὑπὸ τοῦ ἁγίου αὐτῶν διδασκάλου.

Ἐν τέλει μὲ τὸ μειδίσμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν λαϊκὴν
 ἀκτίνα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς κρατεῖ τὸν ὑπὸ τῶν οὐρητηρίων
 κατεχόμενον χώρον ὁ Οἰκονόμος, περιβαλλόμενος ὑπ' ὀμά-
 δος κατ' ἐξοχὴν λαϊκῆς. Ἐν τούτοις διακρίνονται οἱ δού-
 λοι ἡμῶν ἀδελφοὶ Σαλεπιτζίδες, Στραγαλατζίδες καὶ ἐν γέ-
 νει οἱ ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Τσοῦσιδες γνωρίζομενοι.

Ὁ κλῆρος, προεζάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου, ὅλα τὰ ἄλ-
 ληλοδιδασκτικὰ σχολεῖα προΐσταμένου τοῦ Μαυροκορδάτου
 καὶ τὰ λοιπὰ ἐκπαιδευτήρια, τὰ παρθεναγωγεῖα, τὰ ὀφθα-
 λμοτροφεῖα, τὰ ἰχθυοτροφεῖα, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πει-
 ραιῶς, ὁ δειθυντὴς τῆς ἀστυνομίας φέρων μεθ' ἑαυτοῦ αἰ-
 μοσταγῆ τὴν ἀστυνομίαν ὀλόκληρον, ὅλοι αἱ συντεχνίαι, ὁ
 Φραντζῆς, ὁ Μανώλης τοῦ Πειραιῶς, ὁ Πόλεμος (Καρβου-
 νιάρης) τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Ροζοῦ, ἡ Δυὰς τῶν Παράσχων πα-

ριστῶντες τὴν Ἑλλάδα τοῦ 21 καὶ τὴν Ἑλλάδα τοῦ 80,
 τὴν μίαν ἐν *redingotte* τὴν ἄλλην ἐν *Foustanelle*, καὶ ὁ
 Ἀφεντούλης μὲ τὴν *ἀσίκισσαν* κρεμασμένην ἀπὸ τὴν μίαν
 του πλευρᾶν, ἔχων ὡσαύτως κρεμασμένο ἀπὸ τὴν ἄλλην
 τὸ Πεντελικὸν ὄρος.

Ἦδη, ἄπαν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἔχει προσκολλημένα ἐν
 σιγῇ κωφαλάλου τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς τὸ ὠρολόγιον
 τοῦ χρηματιστηρίου, ὅπερ δεικνύει ὀγδόην ὥραν παρ' ὀλίγα
 λεπτά, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ ἱατρὸς ἔχων προσκολλημένους
 τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς του, διατρέχοντος
 τὴν κρίσιν (*le moment critique*).

Σιγή! .. Σιγή! .. σοῦτ! σοῦτ! .. μὰ βρὲ ἀδελφε μ' ἔσκα-
 σεις! .. σκασμός!! καὶ τὸ ὠρολόγιον ντάγκ, ντούγκ, ντίγκ,
 οἱ δὲ κώδωνες τῶν ἀτμοπλοίων διὰ διπλῶν ἤχων σημαί-
 νουσιν ὀκτῶ ὥρας. Ἐν ἀκαρεῖ ὅλα τὰ πλοῖα ἀνυψοῦσι τὰς
 σημαίας αὐτῶν καὶ σημαιστολιζοῦνται ἀκόμα, ἐπὶ τῶν κε-
 ραιῶν ὡς χελιδόνες οἱ ναῦται ζητωκραυγάζουσι· συγγρό-
 νως τὰ τηλεβόλα κροτοῦσιν, οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἀν-
 τηροῦσιν ὀρηστηρῶν, ἀνθρωποὶ καὶ γυναῖκες στριμόνονται,
 οἱ ἴπποι χρεματίζουσιν, οἱ κύνες ὑλακοῦσιν, οἱ ὄνοι ὀγκανί-
 ζουσι (ἴδε καὶ πίνακας νηπιαγωγείου Σιμπούλου) καὶ πάν-
 τες ἀλαλάζουσι.

Καὶ πάλιν :
 — Σοῦτ! σοῦτ!
 — Ἐρχεται ἡ βάρκα!
 — Νά την! νά την!
 — Νά ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα!
 — Ναὶ βλέπω τὸ Σωτήρχο μὲ τὰ φτερά!
 Πράγματι ἡ φέρουσα τὸ βασιλικὸν ζεῦγος Στρέλνα ἐφαί-
 νετο μακρόθεν ἐρχομένη πρὸς τὴν προκυμαίαν. Καὶ τώρα ἡ
 πίεσις τῶν συσσωρευμένων πρὸς τὸ χεῖλος αὐτῆς ὑπερβαίνει
 καὶ ἐκείνη τῶν ἐλαιοτριβέων ἢ τοῦ σταφιδοκαρποῦ. Ἐντεῦ-
 θεν ὁ κάτωθι ἀγωνιώδης διάλογος μεταξὺ δύο Τηνηκῶν :
 — Μωρ' ἴντα γκτᾶς ; (σκουντᾶς).
 — Μὲ γκτοῦν τσαὶ γκτῶ !!

Ἦδη τὸ Βασιλικὸν ζεῦγος ἀποβιβάζεται ἐπὶ τῆς παρα-
 λίας, ὁ δὲ κ. Τρικούπης ὄρμᾳ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἀρχίζει :
 «Μεγκαλειότατε ! Ἦ κυβέρρη...

Δὲν ἐπρόφθασε νη νὰ εἰπῆ
 καὶ κατακαλύπτεται ὑπὸ θελλῶδους ἀλαλαγμοῦ φρενοδι-
 νοῦς πλῆθους. Μικρὰ ἐπηκολούθησε σιωπὴ καὶ ὁ Βασιλεὺς
 ἀπαρηγόρητος ἀρχίζει

Παιδιά ! μ..μ..μ..

Δὲν ἐπρόφθασε μου νὰ εἰπῆ
 καὶ πνίγεται ὑπὸ τῶν λυγμῶν του καὶ τῶν κραυγῶν ὠρομέ-
 νου πλῆθους, καὶ ἀλαλάζοντος : **Ζήτω ὁ πόλεμος.**
 Τοιοῦτοτρόπως ἔληξεν ἡ μέχρι Πειραιῶς μεγαλοπρεπὴς
 τοῦ βασιλέως ἡμῶν ὑποδοχὴ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς δύο τε-
 τραπάχων λέξεων :

— **Μεγκαλειότατε !**
 — **Παιδιά μου !**

.
 — Ἄμ ὁ πόλεμος ; ;

Ἄ ! Σικτίρ !

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τώρα ἀναγνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι δὲν ἐκάμναμεν καλὸ
 ἔταν ἐπειράζομεν τὸν Ἑλληνα Φούλτων κ. Γρυπάρην. Τὰ
 πειράματά του ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἡ
Γρυπάρα του κείται ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἡμερῶν εἰς τὸ
 φῶντο τῆς θαλάσσης, νεκρὰ καὶ ἀκίνητος.

Ναί, νεκρὰ, ἀλλὰ ὠραία! ναὶ ψυχρὰ, ἀλλὰ γλυκεῖα.

Ὁ προστάτης τῆς Γρυπάρης κ. Παρασκευαῖδης ἐζήτησε
 νὰ τὴν σκώσῃ, τὸ ὑπουργεῖο ἔστειλεν ἑκατὸν ἐργάτας, ἀλλ'
 ἡ Γρυπάρα τοὺς ἀπήντησεν : Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ μένω.
 Καὶ οἱ ναῦται ἠναγκάζοντο νὰ τραγουδοῦν :

Ἔγθα μόλα, ἔγθα λέσα
Ἡ Γρυπάρα μνήσκει μέσα.

Ἀνεγινώσκομεν τὸ τηλεγράφημα περὶ τῶν τρομακτι-
 κῶν μέτρων τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ ἡ Εὐρώπη κατὰ τῆς Πύλης,
 ἠγαλλόμεθα νομίζοντες ὅτι πρόκειται περὶ ἡμῶν, ἀνεγινώ-
 σκομεν ἔπειτα τὰς τελευταίας λέξεις, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι
 διὰ τὸ Μαυροβούνι καὶ ἐψηλλισαμεν μελαγχολικοὶ :
 — *De Grecia non disputandum est.*

Τὸ νέον ποίημα τοῦ ἱατροῦ Ἀφεντούλη ἐπιγράφεται :
Γιὰ δέσσην τὴν Λεβεντιά.

Καλὸν σημεῖον αὐτὸ διὰ τὴν ὑγίαν τοῦ ἱατροπατριώτου,
 ὅτι σώζει ἀκόμη τὴν αἰσθησὶν ὅτι ἡ Λεβεντιά του εἶναι γιν
 δέσιμο.

Εἰς τὸ αὐτὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη ἀναγινώσκομεν :
 κ' *ἐστάλαξε σὸδ μέτωπο*
 τὸ *δάκρυ της ζεστό.*

Ὁ δυστυχὴς ἱατρὸς ἐν τῇ παραφορᾷ του νομίζει ὅτι σ'
 τὸ μέτωπο ἀναβαίνουν τὰ δάκρυα, ὡς νὰ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ
 ἀναβρυτήρια.

Ἀλλὰ αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὰ φρενοκομεῖα τῶν Πα-
 ρισίων.

Ἀλλὰ ὁ Ἀφεντούλης δὲν διεγείρει μόνον γέλωτας μὲ τὸ
 πάθημά του, ἀλλὰ καὶ σκάνδαλα. Μία παροιμία λέγει :
 ὅτ' ἀκούσης ἀπ' τὸ παιδί κι' ἀπ' τὸν τρελλό. Ἀπὸ τὸν
 κ. Ἀφεντούλη μανθάνομεν ὅτι οἱ καλόγηροι τῆς Πεντέλης
 ἔχουν ἀσίκισαις σ' τὸ μοναστήρι, διότι εἰς τὸν θούριόν του
 τὸν ὁποῖον ἔχει γράψει ἐντὸς τῆς μονῆς λέγει :

Ἀσίκισα, δάκρυ δὲν ἔχει.

Ἐκτὸς ἐάν ἐν τῇ ἀλλοπροσύνῃ του καμμίαν θηλυκὴν ὄνον,
 ἐξ ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποῶν ἐπιτρέβονται οἱ καλόγηροι ὅταν
 καταβαίνουν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὴν ὑπέλαβεν ὁ κύριος
 Ἀφεντούλης ὡς *ἀσίκισσαν*.

Ξεῦρετε δὲ ὅτι ὁ κ. Ἀφεντούλης εἶναι γνωστός ὑπὸ τὸ
 ὄνομα : *Ὅρος πατριώτης.*

Ἡ συντεχνία τῶν Νυκτεμπόρων παρακαλεῖται νὰ ἐγ-
 γράψῃ ἐπίτιμον αὐτῆς μέλος τὸν κ. Οἰκονόμου.
 Ἴδου αἱ περγαμνᾶί του διὰ τὴν εὐώδη αὐτοῦ ἀνακή-
 ρυξιν.

Ἐκ τοῦ τελευταίου κυρίου ἀρθρου του :
 αἰεμεθα ἀντιπολίτευσις καθαριστικὴ, ἥτις θὰ ἐκπλύνῃ
 τὴν πολιτείαν ἐκ τῆς κόπρου τοῦ Δυγείου.»

Ξεῦρετε πῶς ὀνομάζεται ὁ διαδόχτος Λέβης ὑπὸ τῶν Κερα-
 κυραίων ;
 Ἔλεος.
 Ἀηλαδὴ θεός, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὴν
 θέσι του.

Ὁ κ. Μ. Βλέπει ὅτι ῥίχνουν πετράδια εἰς τὴν πλατείαν
 τῶν ἀνακτόρων καὶ λέγει :

— Ἄντι νὰ τὴν στρώσουν μὲ δάφνας, τὴν στρώνουν μὲ
 πέτρας.
 Τί σημεῖον καιρῶν !

ΛΟΓΟΙ ΥΠΟΥΡΓΩΝ.

Λόγος Λομβάρδου.

Ὁ ἀξιότιμος προλαλήσας ὡς καὶ ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς
 Μεσσίνης, ἠθέλησαν ν' ἀποδώσουν εἰς ἡμᾶς κατηγορίαν ἀνα-
 φερομένην εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ στρατοῦ, καὶ τοὺς στρα-
 τῶνας, εἰς τὰ τσαντήρια, εἰς τοὺς κοιτῶνας, καὶ ἠθέλησαν
 ἀκόμη νὰ μᾶς κατηγορήσουν ὅτι διελύσαμεν τὸν στρατὸν
 τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, ἡμεῖς οἵτινες καὶ ἂν τὸν διελύ-
 σαμεν, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο συμφωνῶ μὲ τοὺς ἀξιοτίμους προ-
 λαλήσαντας, τὸν ἀνεκαλέσαμεν, καὶ τὸν ἐφωδιάσαμεν μὲ
 ὄπλα, μὲ ξίφη, μὲ λόγχα (τίς εἶ ;)

Μᾶς κατηγοροῦσιν ἀκόμη ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τῶν ἐσω-
 τερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ὑποθέσεών μας. Καὶ ὡς πρὸς μὲν
 τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις ἀφίνω τὸν ἀξιότιμον πρόεδρον ἐπὶ
 τῆς κυβερνήσεως καὶ φίλον μου κ. Τρικούπην ὅστις τὴν
 στιγμήν ταύτην εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω, ὅχι ἐκεῖ κάτω, πλησίον
 τῆς σόμπας, νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην· ἀλλ'
 ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τὴν ἀναφερομένην εἰς τὸ
 ἰδικόν μου ὑπουργεῖον, εἰς ἐμὲ, εἰς τὸ ἄτομόν μου, θέλω
 προσπαθῆσαι δι' ὀλίγων λέξεων ν' ἀποδείξω ὅτι ἡ διοίκησις
 μου αὕτη, αὕτη ἡ ἰδική μου διοίκησις, ὑπῆρξεν ἀγνή, ἀνε-
 πιλήψιμος, ἀκατάκριτος, ἀκαταμάχητος, ἀκατασκευάστος.

Μὲ κατηγοροῦσιν ἀκόμη διὰ τὸν Λέβητα, ὅτι δηλαδὴ
 μετακόμισα ἐδῶ τὸν Λέβητα αὐτὸν πάσχοντα, ἀκρωτηρια-
 σμένον, σπᾶδωνα, τσακισμένον εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώ-
 ματός του. — Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κατὰ-
 στασις τοῦ Λέβητος αὐτοῦ ἠθελεν εἶσθαι τοιαύτης καὶ ἀκό-
 μη τίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Λέβης αὐτὸς ἠθελε πα-
 ρουσιάσει ἡμῖν τοιαύτην κατάστασιν ; καὶ τίς ἀκόμη ἠδύνατο
 νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ Λέβης αὐτὸς ἠθελεν εὐρεθῆ ἐν τοιαύτῃ
 καταστάσει ; (Παρατεταμένα χειροκροτήματα). Ἀλλ' ἡ πα-
 τρίς ἐκεῖ χωμένη εἰς τὴν σκληριὰ σπαράζει ματωμένη ἀ-
 κόμη, ἐκεῖ βαθεῖα εἰς τοὺς ὑπονόμους βγαίνει κάθε βράδι
 ὡς φάντασμα καὶ μᾶς φωνάζει ὄλους νὰ τρέξωμε εἰς βοή-
 θειάν της καὶ νὰ τὴν γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴν ἀσφυξίαν.

Ἀπέναντι τοιαύτης ἰδέας, ὑπὸ τοιαύτης ἰδέας λέγω ἐμ-
 πορούμενοι ἠθέλωμεν καὶ ἠθέλατε λάβει ὑπ' ὄψιν σας ὄλους
 τὰς λέβητας τῆς ὑψηλίου ; (Ζήτω !! φωνάζουσι πάντες
 ζήτω ὁ πόλεμος).

Μὲ κατηγοροῦσιν ἀκόμη ὅτι διώρισα ἐπαρχὸν Ἀταλάν-
 τος κάποιον τινα Νιόνιον, πρῶν ἱπποδαμαστήν, ἀλλὰ γνω-
 ρίζετε, κύριοι βουλευταί, ὁποῖας ἐκδουλεύσεις προσέφερον εἰς

τὸ ἔθνος ὁ Νιόνιος αὐτός; Γνωρίζετε ἀκόμη ὅτι ὁ Νιόνιος αὐτός εἶναι εἰς ἓκ τῶν πρώτων κομματάρχων μου, θυσιάσας πολλάκις τὴν ζωὴν αὐτοῦ κατὰ τὰς ἐκλογὰς πρὸ τῆς κάλπης μου, κτυπήσας μὲ ξύλα μὲ λίθους μὲ πέτρας μὲ πᾶν τὸ προστυχὸν τοὺς ἀντιπάλους μου; Ἀλλὰ γνωρίζετε ἀκόμη ὅτι ὁ Νιόνιος αὐτός φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Διονυσίου διατρέχοντος ἐν Ζακύνθῳ; (Συγκινήσεις καὶ πολλοὶ σταυροκοποῦνται).

Κύριοι βουλευταί! κατέρχομαι τοῦ βήματος τούτου διὰ νὰ ἐπανέλθω καὶ πάλιν καὶ διὰ νὰ ἐπανερχομαι ἐκάστοτε ὡσάντις ἤθελε μοὶ ἐπιρριφθῆ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη μομφὴ καὶ ὡσάντις αὕτη ἤθελεν ἀφορᾶ τοὺς Λέβητας ἢ τοὺς Νιόνιους τῆς ἰδίας μου πατρίδος. (Ξεμυξίζεται παταγωδῶς ἐν ᾧ παταγώδη χειροκροτήματα τὸν καταβιάζουσιν ἀπὸ τοῦ βήματος.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ.

Ἐκ ποιήματος ὠραίου ὡς ἡ σημαία μας καὶ ὡς ὁ οὐρανός μας, ὅπερ ἐδημοσίευσεν ἡ νεαρὰ συνάδελφος, ἀναδημοσιεύομεν τὰς ἐξῆς δύο θερμὰς στροφάς:

Ἐστὴ διπλὴ ἀγάπη σας, Ἐστὴ διπλὴ πνοή σας,
Ἐστὸ διπλὸ τὸν ἔσχιό σας θὰ περνῶ ὠραία,
Καὶ ἡ δὴ δὴ μ' ἔχετε δοῦλο, λατρευτὴ σας,
Γαλανὴ ἀγάπη μου, γαλανὴ σημαία!

Ὅμως ἂν ζηλεύεσθε, ἄ! σὰς ξεχωρίζω
Ζήλιας δὲν χρειάζονται τώρα, Ἐς τὴν τιμὴ μου,
Ἐστὴν ξανθὴ ἀγάπη μου τὴν καρδιά χαρίζω,
Ἐστὴ γλυκεῖα σημαία μας δίνω τὴ ζωὴ μου!

Ἐθελοντής.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὴν ἡσυχὸν πλατείαν τοῦ παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Σταδίου μικροῦ καφενεῖου.

- Τί γλυκὰ ἔχετε:
- Ἐργολάβους καὶ λουκούμια.
- Τότε φέρε μου μιὰ κίνα.
- Κ' ἐμένα μιὰν *λαπωρίαν*.
- Δὲν ἔχουμε, κύριοι, ἀπ' αὐτὰ τὰ γλυκὰ (1)

Καὶ ἡ δεσποινὴς τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ εἶσθε λοιπὸν ἔγγαμος, κύριε, εἰς τόσῳ μικρὰν ἡλικίαν;

— Ὀλίγον

— Λοιπὸν ἐπαύσατε πλέον νὰ τὸν ἀγαπᾶτε;

— Ἄ! ὄχι! καὶ τώρα τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ . . . δὲν τοῦ πὸ δείχνω.

Καὶ μιὰ ἀγράμπελλη, συλληφθεῖσα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἔξωθεν τοῦ κήπου «Παρθενῶνος» γυμνάζοντος λοχίου: Λοχίας. — Τὴ μεταβολὴ νὰ τὴν κάνετε μὲ ταχύτητα, δηλαδὴ μὲ *εὐρε(ο)μότητα*!

Σκορπιός.

Ἐν δικαστηρίῳ προτιμᾶται ἄλλη ὑπόθεσις παρ' ἐκείνην, ἣν ὑπερασπίζεται ὁ δικηγόρος Ν.

— Μὰ, κύριε πρόεδρε, κύριε πρόεδρε! κρᾶζει ὁ δικηγόρος. Καὶ ἐκεῖνος:

— Τὸ δικαστήριον δὲν ἔχει *γνώσιν*.

— Ὁ θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ λοιπὸν! ἀναφωνεῖ ὀργίλος ὁ δικηγόρος.

Μέγα σκάνδαλον! . . .

Χωρικός μετεχειρίζετο φύλλα δένδρων ὅπου πάντες μεταχειρίζονται ἐφημερίδας καὶ πρὸς τὸν ἐρωτῶντα τὴν αἰτίαν:

— Ἄμ τί νὰ κάνω; δὲν ξέρω γράμματα.

Ἐν συναναστροφῇ:

— Ἐχὼ μιὰ κάμαρα χαμηλὴ, χαμηλὴ. Ἐνα φουρκὶ θέλει κανεὶς γιὰ ν' ἀκουμπήσῃ Ἐς τὰ ταβάνι.

— Λοιπὸν ἄμα εἶσαι *φουρκισμένος*;

Ἐκ κυρία Μ:

— Περπατᾶ μὲ τὰ τέσσαρα . . .

ΕΙΣ ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ.

Μὰ τί αὐτιά. Νὰ πέφτουνε εἰς τὴ δική μου λίμα!
Κρῖμα σὲ ἄλλη κεφαλὴ νὰ μὴ φυτρώσουν... Κρῖμα!

Λίμα.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΚΑΠΝΩΝ

καπνῶν τῆς Γενίτζε, Καβάλας, Σαμψούντος,

εἶναι ἐναποθηκευμένα ὅλα μυρωδιὰ καὶ ὑγεία

Εἰς τὸ

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ Ἡ "ΘΡΑΚΗ"

τοῦ κ. ΘΩΜΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἄρ. 6. Παρὰ τῷ ἄρτοποιεῖ τοῦ κ. Χαρισιάδου καὶ ἀντικρὸ τοῦ Καφενεῖου Τσόχα, Ἄρ. 6.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΕΤΩΝ,

Εἰς τὸ αὐτὸ καπνοπωλεῖον ἰδρύθη κατασκευάζον τὰ εὐμορφώτερα καὶ γλαφυρώτερα σιγαρέτα πωλοῦν αὐτὰ μὲ τὴν ὀκᾶν.

Οἱ θέλοντες δύνανται νὰ στέλλωσιν ἰδικὸν τῶν καπνῶν εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἐργοστάσιον πρὸς κατασκευὴν σιγαρέτων, ἀντὶ 4 δραχμῶν τὴν ὀκᾶν.